

Kulturminister Uffe Elbæk
Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

FNs kulturkonvention er vejen frem

Kære Kulturminister Uffe Elbæk,

Jeg ved, du er opmærksom på en lang række af de udfordringer og opgaver, som det danske kulturliv står overfor. Jeg vil med dette brev gerne rette din opmærksomhed mod en særlig udfordring, som har det med at forsvinde lidt i mængden. Måske fordi den ikke blev taget alvorligt af dine forgængere på posten. Måske fordi vi i Danmark i alt for lang tid ikke har haft overskuddet - eller ikke har vovet - at se på os selv i et større perspektiv.

Den udfordring, jeg tænker på, handler ikke om, hvor mange eller hvor få penge, der må blive afsat til kulturen i Finanslovsforhandlingerne - eller om, hvorvidt der skal danses ballet på den ene eller den anden scene. Det er snarere en udfordring, der har indflydelse på nationens omdømme i et globalt perspektiv - først og fremmest i FN-regi. Men det er nu ikke på grund af "nationens omdømme", at denne udfordring er vigtig for os. Danmarks ry som en fremmedfjendsk, selvtilfreds og kulturelt inkompetent nation er desværre forlængst slået fast i det internationale samfund.

Den handler om noget, som har betydning for danskere - kunstnere, kulturaktører såvel som forretningsfolk - hver eneste gang vi er i kontakt med verden omkring os. Dette er en sag, som handler om vores *selvopfattelse* i forhold til, hvad vi står for, og hvordan vi agerer som nation.

Rent teknisk - på overfladen, kunne man sige - drejer sagen sig om, at vi danskere i 2006 sagde ja til at implementere en **FN-konvention om kulturel mangfoldighed**, men derefter stort set intet har gjort for at leve op til konventionens forpligtelser over for os selv og for verdenssamfundet - de 117 andre lande, som har underskrevet konventionen. Men *i virkeligheden* - hvis vi bruger de lidt bredere penselstrøg - handler den om sikringen af dette lille lands fremtid og velfærd på den lange bane.

FN-konventioner er der jo ingen i Danmark, der bekymrer sig om. Så... skulle det nu være så frygteligt?, spørger du måske.

Konventioner, regulativer og cirkulærer er ikke just det, vi danskere har ry for at have den allerhøjeste respekt for. Nogle af os gør sågar en dyd ud af at sige, at "regler er til for at bøjes". Hvorefter vi bryder dem.

Det vil heller ikke være nogen overdrivelse at sige, at danskerne generelt ser stort på, hvad man måtte mene om dét - og om os - i organisationer som FN eller i EU. Danskerne har en selvopfattelse af at være "førende på feltet" og har end ikke opdaget endnu, at det ikke længere er tilfældet på en lang række områder.

Den 1. november er der to måneder til Danmark overtager formandskabet for EU. Og den 30. oktober er der seks måneder til Danmark skal aflægge sin første officielle rapport til FN-fællesskabet om, hvad vi i løbet af de sidste fire år har gjort for at implementere FN-konventionen om kulturel mangfoldighed.

Danmark skal så at sige til sit første 'interkulturelle serviceeftersyn' i FN, når Kulturministeriet den 30. april 2012 skal aflevere sin rapport med en beretning om, hvad ministeren, ministeriet og det officielle Danmark gennem de seneste fire år har gjort for at implementere FNs konvention om kulturel mangfoldighed.

Med mindre regeringen meget hurtigt når at få sat nogle konkrete initiativer igang, vil det 'eftersyn' i april blive en beskæmmende affære for formandskabet for EU. EU har nemlig gjort en hel del ud af at knytte sine kulturresolutioner tæt til FNs kulturkonvention, heriblandt '**Den Europæiske Kulturdagsorden**', som blev vedtaget i 2007.

Man kan spørge sig selv, hvorfor den daværende regering overhovedet satte sin underskrift på en konvention, som den derefter stort set intet konkret har gjort for at implementere.

Skal der rettes op på denne pinlige situation, er dette en sag, der i de kommende måneder - og år - vil kræve en ganske særlig bevågenhed fra din side - og fra dine embedsmænds side.

Jeg har valgt - stik imod de gængse, journalistiske formidlingsprincipper - at jeg *ikke* vil gøre det kort. Min hverdagen er i forvejen fuld af kortsleben og nedredigeret nyhedsstof. Jeg mener faktisk, at hvis man vil forstå, hvorfor denne sag er vigtig, er det nødvendigt at få *nuancerne* med - og det kommer de ikke, med mindre man investerer sin opmærksomhed for en stund. Det vil tage mindst 20 minutter at læse dette skriv til ende - noget som hverken kulturelredaktørerne på de landdækkende dagblade eller kulturpolitikere i Folketinget mener, at de har tid til eller interesse i. De skal såmænd bare høre ordet 'konvention', for at de dømmes teksten uinteressant at bruge tid på, og ikke synes de vil spille deres læseres eller vælgeres tid på.

Jeg har fuld forståelse for, at 20 minutters læsning er urealistisk meget at bede om af en travl minister. I stedet kan du måske bede om at få et resumé fra en af dine betroede embedsmænd, og skulle dette brev have givet dig lyst til at få sagen bedre belyst ved en diskussion om emnet, stiller jeg meget gerne op til et møde på Kulturministeriet. Jeg vil i så fald foreslå, at jeg til lejligheden medbringer to-tre andre personer, der er interkulturelle praktikere og på forskellig vis kan belyse denne sag.

Hovedpointen er: **Sæt implementeringen af FNs konvention om kulturel mangfoldighed i værk, sådan som Danmark har forpligtet sig til - og sådan som det p.t. sker i vores nabolande.**

Et første skridt i den retning kunne være at lave en offentlig høring om den 'tilstandsrapport', som Kulturministeriet skal aflevere til FN den 30. april 2012 - og for eksempel som en del af høringen også at arrangere en større konference om emnet, hvor centrale aktører i dansk og udenlandsk kulturliv inviteres.

Med venlig hilsen

Mik Aidt
Centerleder

| CKI | Center for Kunst & Interkultur | Nørre Allé 7, 2. sal | 2200 København N
| Tlf 2343 80 09 | Mail: info@dcai.dk | Annonce info |

De danske skyttegrave - og den nye vej

Inden jeg trækker selve konventionen frem på bordet og begynder at slå op i dens paragraffer, vil jeg indledningsvist gerne lige forklare, hvorfor jeg synes denne sag er så vigtig for os danskere - og for kulturministeren.

I regeringsgrundlaget fra den 2. oktober 2011 er der på side 65 et lille afsnit under overskriften 'Mangfoldighed gør Danmark stærkt' om at "Et mangfoldigt Danmark er et moderne Danmark. Derfor vil regeringen sikre lige muligheder og lige rettigheder for alle danske borgere. (...) Regeringen ønsker at fremme et Danmark, hvor mennesker bliver bedømt på, hvad de gør og ikke, hvordan de ser ud, eller hvor de kommer fra."

Disse formuleringer i regeringsgrundlaget lægger sig faktisk tæt op ad intentionerne med FN-konventionen om kulturel mangfoldighed.

Det er den nye vej.

Tiden er moden - mener du og din regering, og dermed mindst halvdelen af den danske befolkning, undertegnede inklusive - til at begynde at behandle minoriteterne i Danmark som moralsk ligeværdige medmennesker og medborgere. Ikke kun som ofre, byrder for samfundsøkonomien eller problemskabere i gademiljøerne.

Tiden burde dermed også være kommet i Danmark til, at vi kravler op af 'kulturkampens' skyttegrave og ryster ensidigheder og negativt ladede generaliseringer af os. Hvis vi ønsker at leve i et fredeligt samfund med fremdrift og virkelyst, skal vi finde den vej, hvor vi bliver i stand til at leve sammen på kryds og tværs af såvel meningsforskelle som kulturelle forskelle. Det kræver, at vi bliver bedre til at respektere hinanden på trods af disse forskelle - uanset hvilken blok, der p.t. måtte sidde på det politiske flertal.

Dét handler FN-kulturkonventionen *også* om.

Den maner til anstændighed og respekt for kulturforskelle ud fra en indsigt i, at kulturel forskellighed, når den håndteres rigtigt, kan være en stor berigelse for samfundet.

Det handler altså ikke om, at danskerne nu skal til at lære om interkulturelle kompetencer og tolerance for "deres blå øjnes skyld," men fordi det ud fra en rationel betragtning giver mening - i forhold til såvel afgørende trivsels- og sikkerhedsmæssige sammenhænge som den økonomiske udvikling og den nationale betalingsbalance.

Den 2. august 2011 blev Mona Abdinur begravet. Hun blev 18 år. Det var den første begravelse af de mange unge mennesker, som Anders Brevik koldblodigt dræbte på øen Utøya.

Monas far, Mahmed Ahmed Abdinur, var 16 år tidligere blevet idømt ti års fængsel for at have myrdet en anden somalier. Efter otte år bag tremmer blev han i 2003 udvist til Somalia. Men han vendte alligevel tilbage til Norge uden opholdstilladelse. I 2009 blev han så dræbt i Oslo af de to sønner til den somalier, han selv havde dræbt.

Her kom det frem, at han havde fire identiteter: to norske og to udenlandske, og at han efter sigende havde nydt et par fyrstelige år i Norge med firedobbelte sociale ydelser på skatteydernes bekostning.

Hvorfor nævner jeg denne beretning, som stod at læse i Weekendavisen nogle uger efter terrorangrebet i Norge?

Fordi den i sit tragiske indhold - med en ung håbefuld kvinde på politisk sommerlejr, en voldelig far som er social bedrager og en morderisk nordmand - sætter de problemstillinger på spidsen, som vi skal kunne forholde os til i den tid, vi lever i - og som FNs kulturkonvention kan hjælpe os med at få bedre hold på, *hvis* vi da ellers ville begynde at interessere os for, hvordan vi aktivt og bevidst kan få implementeret dens indhold i hverdagens Danmark.

Et helhjertet "ja" til kulturkonventionens implementering vil samtidig kræve, at vi analyserer, efterrationaliserer og tager ved lære af de seneste 20-25 års udvikling i Danmark, hvor de forskellige skyttegravskrige rullede sig ud.

Det var fortielsen af denne slags problemer med misbrug og udnyttelse af et velmenende,

men også naivt og sårbart velfærdssystem med "åbne kasser" - set i bakspejlet: et system, som ikke var klædt på til at håndtere den nyopståede globalisering, hvor de uligheder, der gennem århundreder har delt kloden mellem rige og fattige lande, pludselig kom helt tæt på og ændrede sig fra at være noget, som foregik ude i de "fjerne kolonier" og såkaldte "varme lande" til nu at rykke inden for landets egne grænser, ind på socialkontorerne - og som i 1980'erne og 1990'erne gav grobund for den indvandringsskepsis, som 'De Anstændige' - de som sad på magten på det tidspunkt - ringeagtende stemplede som 'racisme' og skød til hjørne.

'De fremmede'-kampagner, som den Ekstra-Bladet kørte i midt-1990'erne med afsløringer af socialt bedrageri blandt indvandrerfamilier, og terrorangrebet i New York i 2001 med den frygt, det spredte overalt i den vestlige verden for muslimske fanatikere, var alt sammen medvirkende til det værdipolitiske regimeskifte, som Danmark fik i 2001, hvor 'De Anstændige' og 'Racisterne' byttede pladser i Folketinget. Et regimeskifte, som blandt andet medførte, at landet fik sig en international 'karikaturkrise' på nakken i 2005 - ikke på grund af tegningerne og den religiøse debat, de skabte, men fordi udtalelser om "hån, spot og latterliggørelse" blev sat på spidsen i en i forvejen anspændt atmosfære, og fordi landets statsminister på et strategisk uheldigt tidspunkt i forløbet arrogant afviste at mødes med 11 ambassadører fra muslimske lande.

Det, der før havde været fortiet eller fordømt af den såkaldte kulturelite, boblede pludselig over i medierne i gradvist hårdere - om ikke direkte hadske - udsagn om især én gruppe indvandrere. "Send muslimer i russiske fængsler" stod der for eksempel en dag i 2005 på en formiddagsavis' spiseseddel foran bladkioskerne.

Tiårets hårde retorik skabte en stor gruppe af unge med indvandrerbaggrund i Danmark, som følte sig uønskede og som ikke følte, de hørte til i det land, hvor de var vokset op. Jeg har oplevet, hvordan "hårdt-mod-hårdt" og "dem-og-os-retorikken" i 00-årtiet skabte vrede og et voksende, uforsonligt had mellem "hvide" og "brune". Retorikken var med til at legitimere de åbne og brutale konfrontationer mellem unge i nattelivet. På nært hold har jeg oplevet, hvordan frustrationerne over at føle sig overhørt og udstødt, førte til bål i gaderne og meget mere. Det var meningen, at hårdt-mod-hårdt retorikken skulle løse problemerne. Men den løste ingenting. Den eskalerede volden og bekræftede forestillingen om at leve i en krigstilstand. En følelse, som også Anders Breiviks massakre var udtryk for.

Alt sammen er problemer, som der er fulgt med indvandringen, og som startede med sociale problemer og snyd med overførselsindkomster, en nedadgående spiral af vold og uoverensstemmelser, som førte til yderligere had og endnu grovere vold. Det er dén virkelighed, som vi skal håndtere. Det er dén onde cirkel, vi skal bryde. Og det gør vi hverken ved - som den forrige regering - at sætte hårdt mod hårdt, eller - som man kan frygte den nuværende regering vil begynde på - ved at vrænge på næsen af dem, som ikke har forstået teksten, altså regeringsgrundlaget om, at "mangfoldighed gør Danmark stærkt" - og den nye Anstændighedens Lugt i bageriet - at indvandrere også hører til i Danmark. Der er grund til at frygte, at den nye regering nu igen - som det skete i 1980'erne og 1990'erne - vil begynde at sætte de ulydige uden for klassen eller udviser dem fra spillet efter at have hævet "racisme"-kortet.

Med fare for at lyde som en gentagelse af statsministerens allerede tyndslidte slogan, er det tid til at komme videre. Op af skyttegravene, hvor de, som føler sig repræsenteret af regeringen, tramper henover de, som ikke gør.

Tiden er på den ene side moden til at gøre op med den kartoffeldanske antagelse, at globaliseringen ville have kunne været undgået, hvis blot politikerne i tide havde sørget for at holde grænserne hermetisk lukket omkring Danmark. Den er på den anden side også moden til at åbne op for en ny fase udviklingen af det moderne samfund, som er en del af den globale udvikling, hvor vi som borgere gør os større anstrengelser for at give hinanden mulighed for at komme til orde. Hvor vi lytter, også selvom vi ikke bryder os om det, vi hører. Hvor regeringen er i løbende dialog med de grupper, som ikke føler sig

repræsenteret i den nye regering. Og hvor vi som borgere holder op med at se indvandrerne som én gruppe, men som medborgere, der er vidt forskellige, og som ikke bare har *lov* til at være det - men som understøttes af staten - og FN - i denne deres konventionssikrede *ret* til at være vidt forskellige - og som støttes i deres muligheder for at udtrykke *egne* kulturelle særegenskaber, såfremt de skulle have lyst til det. FNs konvention om kulturel mangfoldighed handler i bund og grund om, at hvis vi vil finde ud af at leve under den samme himmel, så er der nogle spilleregler, vi må acceptere: De handler om at respektere forskellighederne og fremme de kulturelle sammensmeltninger.

I dag, ti år efter regimeskiftet, synes luften at være gået af de anti-indvandrer-ventiler, som var hvidglødende dengang i 2001. Med årene har en voksende del af befolkningen fundet ud af, at der er noget, der hedder globalisering - på godt og ondt - og at uanset om vi bryder os om den eller ej, vil den ikke gå væk igen. Der er nye generationer, der vokser op, og de unge har i højere grad tendens til at tage globaliseringen og den kulturelle mangfoldighed for givet som et vilkår, vi må leve med. Eller *lære* at leve med. Heller ikke når der næste gang dukker nye *Multiculti-Traitor-Hunting*-Anders Breivik'er eller *ji*had-besatte Mohamed Atta'er op med deres skydevåben og bomber og fanatiske blik i øjnene, skal vi et øjeblik tvivle på, hvad vi står for. Med netop denne universelle kulturkonvention i hånden har vi et moderne "manifest", som kan hjælpe os til at fastholde det urokkelige fokus på samhørigheden og fjerne frygten for det ukendte, de fremmede, de "andre". Sådan som det i august 2011 lykkedes for nordmændene at gøre det efter Breiviks udåd.

Helt overordnet er det derfor, kære Kulturminister, at jeg mener, du må kigge nærmere på dén her konvention. Også selvom de ting, jeg har beskrevet indtil nu, så langt fra er emner, som en kulturminister og et Kulturministerium normalt beskæftiger sig med. Men dette blot for at antyde, at der trods alt er tale om en konvention, som *uden* for dette lille lands grænser vurderes at have betydning for intet mindre end menneskehedens fremtid, såfremt vi alle ønsker at leve sammen i en mere fredelig verden. Hvilket også en kulturminister må være interesseret i - da ikke mindst, hvis det kunne åbne op for helt nye overordnede politiske prioriteringer, der potentielt kunne tilføre dit ministerium flere midler.

Men nu til konventionen, som var dén, jeg egentlig ville fortælle om - og til dens kulturpolitiske indhold, som er dét, dit ministerium allerede ved dens ratificering burde have været begyndt at forholde sig til og prioritere.

Indholdsfortegnelse

For overblikkets skyld har jeg delt den følgende tekst op i 10 mindre afsnit:

- Hvordan en stat behandler og tilgodeser sine indvandrere
- Den danske indsats: hvordan synes vi selv det går
- Interkulturelle initiativer lukker og slukker
- Kulturkonventionens tekst
- Bemærkelsesværdig hvidbog
- Internationale eksempler
- Nationale eksempler
- Tysk kulturpolitik: Anbefaling i 2007
- Definition på mangfoldighed: Hvad er det vi skal?
- Vil vi Kulturdemokrati?

Hvordan en stat behandler og tilgodeser sine indvandrere

Da Danmark med sin forgænger kulturminister Brian Mikkelsens pen satte sin underskrift på FNs konvention om kulturel mangfoldighed i december 2006, forpligtede vi os som nation over for FN blandt andet til at skabe et klima i Danmark, der tilskynder de herboende tyrkere til at skabe, formidle, udbrede og have adgang til deres *egen* tyrkiske musik, film, litteratur, scenekunst, billedkunst og arkitektur. Det samme gælder for vores herboende pakistanere, somalier, kinesere og - og alle andre grupper af indvandrere. Det står nemlig anført i én af paragrafferne i konventionen. Og også, at staten skal skabe gode rammer for, at de forskellige grupper begynder at interagere med hinanden og skabe nye hybrider, nye interkulturelle sammensmeltninger. Men dette er ikke de afsnit i konventionen, regeringen og de danske embedsmænd har gjort sig flest bekymringer om at skulle føre ud i livet. I hvert tilfælde er det meget svært at få øje på det i de handlingsplaner og resultatkontrakter, som kommer fra dit ministerium - eller at der skulle være afsat midler til det i Kulturministeriets budgetter.

I det forløbne årti har denne FN-konvention været verdens kulturpolitiske svar på globaliseringens udfordringer og en slags mellem menneskeligt kodeks for, hvor den laveste kulturelle fællesnævner ligger. Konventionens vigtighed for hele verden understreges i sig selv af, at det er den konvention af alle, der hurtigst er blevet ratificeret af flest lande - med EU som en stærk drivkraft. 118 lande til dato. Det er et vidtløftigt dokument på 19 sider med 35 paragraffer, som blev skabt af FN-organisationen UNESCO i 2005 i erkendelse af, at kunst og kultur verden over ikke kan udvikle sig isoleret fra den økonomiske globalisering - eller isoleret fra menneskehedens andre store udfordringer, såsom at skabe lige muligheder for alle og bæredygtighed i vores forhold til naturen.

Mangfoldigheds-konventionen omhandler samtidig et emne, som ikke bare har været topscorer ved de seneste folketingsvalg, men også er en høj prioritet i EU, hvor Danmark overtager formandskabet om to måneder: Spørgsmålet om, hvordan en stat behandler og tilgodeser sine *indvandrere*.

I forhold til dette spørgsmål - og de helt store spørgsmål om samhørighed og sammenhængskraft i vores samfund - findes der ganske enkelt ikke noget mere omfattende, juridisk forpligtende papir i hele verden, end denne FN-konvention om kulturel mangfoldighed, som Danmark i dag er i selskab med 117 andre lande om at skulle føre ud i livet.

Især derfor kan det undre, at vi ikke har hørt mere om den i den hjemlige kulturpolitiske debat. Da blækket fra Mikkelsens pen var størknet, var det som om den pænt blev lagt ned i en skuffe og glemt. Der ville den utvivlsomt have fået lov at forblive i al ubemærkethed, hvis ikke lige det var fordi, at tiden nu er kommet, hvor Danmark skal til at aflevere sin første statusrapport til FN om, hvordan vi synes, det går her i landet med at få konventionens paragraffer implementeret og inkorporeret i det danske samfund - og herunder ikke mindst: i kulturlivet.

Alle lande, som har underskrevet FNs konvention om kulturel mangfoldighed, har nemlig forpligtet sig til hvert fjerde år at producere en rapport om det pågældende lands handlinger på nationalt og internationalt plan, som fremmer implementeringen af konventionens forskellige paragraffer.

Eftersom konventionen trådte i kraft i 2007, er tidspunktet nu kommet, hvor de første af de lande, som underskrev konventionen, skal udarbejde og fremlægge deres rapporter til FN-organisationen UNESCO. En frist er fastsat til den 30. april 2012 for lande, som underskrev konventionen inden 2009.

Den danske indsats: hvordan synes vi selv det går?

Som sagerne står i øjeblikket er der end ikke taget stilling til, hvordan og af hvem den danske fire-års-rapport til FN skal udarbejdes.

I Kulturministeriet sidder en enlig embedsmand og varetager området, mens den danske UNESCO-nationalkomité spiller en mærkværdigt inaktiv rolle.

Men når papiret nu skal skrives, hvad har vi så at berette om, som vi siden 2007 har gjort for at fremme og sikre mangfoldigheden i Danmark? Kan vi prale om de *danske* tiltag og fremskridt i arbejdet med konventionens implementering på de indre linjer?

Dansk Kunstnerråd foreslog i 2009 Folketingets kulturpolitikere at stille krav fra politisk side om handlingsplaner, som proaktivt arbejder for udviklingen af mangfoldigheden, men det forslag blev ignoreret. Det har i hvert tilfælde indtil videre ikke ført til én eneste konkret politisk beslutning, endstige til nogen tildeling af økonomiske midler til et sådan arbejde. (pdf)

I forhold til oplysning om emnet, jo, der *har* da været holdt et par konferencer, men - igen: generelt har de været vinklet med det Mikkelsenske blik for konventionens udenrigsperspektiver i forhold til eksempelvis kultur- og udviklingsspørgsmål.

På Nationalmuseet i 2010 arrangerede den danske UNESCO-nationalkommission en enlig svale af en konference om konventionens implementering.

Har den danske stat udgivet eller støttet udgivelsen af bøger eller informationsmateriale om emnet?

Tog daværende kulturminister Per Stig Møller hensyn til FNs kulturkonvention, da han udarbejdede arbejdsgrundlaget for en ny 24/7-radiostation til 100 millioner offentlige kroner om året?

Sørger Kulturministeriets embedsmænd konsekvent for, at den bliver indarbejdet i de resultatkontrakter, som indgås med landets statsfinansierede kulturinstitutioner?

Planlægger de at gøre det i dette efterårs forhandlinger mellem Det Kongelige Teater og Kulturministeriet om en ny fire-årig resultatkontrakt?

Huskede man på den, da der blev lavet en ny betænkning om, hvad der er 'god ledelse' i selvejende kulturinstitutioner?

Interkulturelle initiativer lukker og slukker

Statens Kunstråd skilte sig ud fra mængden af ikke-agerende statslige institutioner på dette område, da rådet i 2009 oprettede et **Interkulturelt Rådgivningsprojekt**. Men bevillingen til dette projekt udløber i disse måneder, og det er uvist - for ikke at sige tvivlsomt - om det nyvalgte kunstråd med Per Arnoldi i spidsen beslutter sig for at forlænge det. Den 70-årige kunstrådsformand giver jo udtryk for, at efter hans mening er "det interkulturelle ikke vejen frem".

Er konventionen med i Per Arnoldis overvejelser i forbindelse med, at han og Statens Kunstråd nu udtænker sin nye fire-års strategi? Det ved vi først, når den offentliggøres i november. Men med de udmeldinger, vi indtil nu har fået fra ham, kan man roligt sige: Næppe!

I 2009 startede også **Center for Kunst & Interkultur** som et nationalt videnscenter, finansieret på en to-årig bevilling af amtslige overgangsmidler. Dét tiltag er i dag på nippet til at dreje nøglen om på grund af manglende vilje i statsligt og kommunalt regi til at videreføre et sådan initiativ til at formidle og udbrede viden og kompetence om området.

Tilsvarende er organisationen **Salaam Film & Dialog**, som i mange år har lavet filmfestivaler og bragt film fra hele verden og oplægsholdere med indvandrerbaggrund ud til danske skolebørn, i stigende fare for at måtte lukke, fordi de private fonde, der hidtil har støttet initiativet, én efter én smækker kasserne i.

Flere havde i 2009 og 2010 slået til lyd for DRs særlige ansvar for at sikre den kulturelle mangfoldighed - hvorefter kulturminister Per Stig Møller udarbejdede en **ny public service kontrakt** med DR, der først og fremmest fremhæver, at DR skal værne om den kristne kulturarv.

Samme kulturminister oprettede i 2010 et **internationalt kulturpanel** for at styrke det internationale arbejde med dansk kulturudveksling. Men oprettede han, jævnfør FN-konventionen, ved samme lejlighed et *nationalt* interkulturpanel?

Tænkte folketingspolitikere konventionen ind, da de for nylig indgik en teaterpolitisk aftale? Vil de gøre det i den næste teateraftale, som skal vedtages?

Tænker Københavns Kommune den mon ind i sin nye **kulturpolitik**, som i disse måneder er ved at blive udarbejdet?

Tænker det danske EU-formandskab det ind i sit kulturprogram for det kommende halvår?

Næ. Der er - så vidt jeg kan se i skrivende stund - ikke meget, som tyder på det. For hvem taler om FNs kulturkonvention i det hele taget? Hvem har den fremme på lystavlen? Ja, hvem husker overhovedet, at den eksisterer?

Helt grundlæggende har vi svært ved at tale om emner som 'kulturel mangfoldighed' og 'interkultur' i Danmark, for vi *har* ikke noget sprog og ikke nogen referencer, der kan nuancere og skærpe debatten - uden at den løber af sporet og kommer til at handle om noget andet end netop mangfoldighed. Der er simpelthen en hel diskurs, som ubemærket er gledet danskernes opmærksomhed forbi - i forhold til hvordan og hvor intensivt emnet italesættes i vores nabolande.

Kulturkonventionens tekst

Er der mon nogle særlige forhold, der gør, at så få kulturpolitikere, kulturaktører og kulturjournalister i Danmark viser interesse for denne globale kulturkonvention? Konventionen er sprogligt komprimeret - som en blanding af jura og poesi. Sproget er fortættet og relativt svært læseligt, på samme måde som i et gennemarbejdet sæt vedtægter, og emnerne, som omtales, er både vidtrækkende og ofte abstrakte. Men det burde vel ikke være nogen undskyldning?

Forklaringen er nærmere, at der står mange *forskellige* ting i konventionen, som både drejer sig om nationale og internationale forhold, og alt efter hvilke af konventionens 35 paragraffer, man vælger at lægge vægt på, kan man skabe meget forskellige fortællinger om, hvad denne konvention drejer sig om.

Da daværende kulturminister Brian Mikkelsen skrev under på papiret i december 2006, lancerede han konventionen, som om den var en international handelsaftale, der skulle sikre Danmark retten til at promovere og støtte dansk kultureksport i udlandet. Hvilket den også er.

Men... Den er også så meget *andet*.

Der er paragraffer i konventionen, som handler om, hvordan Kulturministeriet på nationalt plan, altså *inden* for dette lands egne grænser, forpligter sig til at arbejde for at skabe forståelse for konventionens indhold - og til at bestræbe sig på at skabe et klima i Danmark, der tilskynder eksempelvis herboende tyrkere, pakistanere, somalier, palæstinensere, polakker, filippinere, med flere, til at skabe, producere, formidle, udbrede og have adgang til deres *egne* kulturelle udtryksformer.

Lige præcis denne "klimatiske" paragraf 7 om opbakning til danske indvandrergrupper og

deres kulturelle rettigheder til at udtrykke sig er central. Og det er meget svært at få øje på, hvordan regeringen og Kulturministeriets embedsværk på nogen måde har forholdt sig til - endsige afsat midler til - at få implementeret dette syvende afsnit af konventionen ud i virkelighedens Danmark.

Bemærkelsesværdig hvidbog

Vores naboer mod syd, tyskerne, har blikket helt anderledes opmærksomt rettet mod netop denne konventionens paragraf 7. Det sætter Danmarks nuværende håndtering af konventionens implementering inden for landets grænser i perspektiv at tage et kig mod syd og se på, hvordan myndighederne i Tyskland har grebet den selvsamme opgave an. Den tyske UNESCO-nationalkommission udgav i april 2010 en bemærkelsesværdig hvidbog om FNs konvention om kulturel mangfoldighed, *'Shaping Cultural Diversity - Recommendations for Action from Civil Society for the Implementation in and by Germany of the UNESCO Convention on the Diversity of Cultural Expressions (2005)'*, som ikke mindst i dansk kulturpolitisk sammenhæng var banebrydende, fordi den er spækket med konkrete anbefalinger til, hvordan konventionen kan implementeres *inden* for nationens egne grænser - og ikke kun i forhold til nationens eksterne, internationale relationer.

Nok er Tysklands demografiske forhold anderledes end de danske, men der burde i dette værk på 34 sider være så rigeligt med inspiration også til danske beslutningstagere til, hvordan konventionens paragraffer kan omsættes i konkrete tiltag, der øger befolkningens og kulturlivets interkulturelle kompetencer.

Bogens 60 forfattere og medskribenter foreslår, at der i højere grad lægges vægt på at tilbyde kultur til unge helt fra begyndelsen, fra de er helt små - og at der fastsættes kvoter for, hvor mange midler, der afsættes til dette felt.

"Mangfoldigheden i befolkningen skal tages alvorligt," skrives der. "Kunstnere er en af de centrale, sociale grupper, der bidrager til den kulturelle mangfoldighed. Hvordan disse kunstnere sikres en basisindkomst bør overvejes."

Og: "Lav nye undersøgelser af al praksis, der har med finansiering og tilskud i kulturlivet at gøre, hvor særlig opmærksomhed rettes mod, hvordan strukturerne kan gøres mere interkulturelle."

[\(Læs mere om hvidbogen på cki.dk\)](#)

Internationale eksempler

Som opfølgning på hvidbogen udgav den tyske UNESCO-nationalkommission i november 2010 bogen *'Mapping Cultural Diversity - Good Practices from Around the Globe. A Contribution to the Debate on the Implementation of the UNESCO Convention on the Diversity of Cultural Expressions'*. [\(pdf\)](#)

Den indeholder 148 sider med eksempler fra hele verden på, hvordan FN-kulturkonventionen implementeres på internt, nationalt niveau rundt om i verden. Eksempler fra Brasilien, Catalonien, Frankrig, Østrig og Canada illustrerer, hvordan regeringer deltager aktivt i bestræbelserne på at fremme kulturel mangfoldighed. De fleste af eksemplerne er direkte inspireret af eller oprettet på grund af FN-konventionen. De kunne kopieres af andre regeringer og kunne - foreslår bogens forfattere - inspirere til flere kulturpolitiske tiltag for kulturel mangfoldighed.

Vedtagelsen den 9. november 2010 af et nyt, nationalt kulturprogram i Brasilien, ('National Programme for Supporting Communitarian and Self-managed Culture', som var en udløber af Brasiliens 'Living Culture Programme' fra 2001) siges eksempelvis - i dette mega-mangfoldige land - at have været en milepæl for beskyttelsen og fremme af den brasilianske befolknings kulturelle rettigheder, og programmet vurderes at kunne være et

inspirerende eksempel for andre lande, ikke mindst fordi det lægger op til et dynamisk samspil mellem private og offentlige aktører i samfundet.

Nationale eksempler

I gennem 2011 har den tyske nationalkommission været i gang med at udarbejde en ny bog, som på tilsvarende vis scanner og præsenterer *best practice* eksempler, men denne gang alle fundet *inden* for Tysklands egne grænser. Den skal udkomme i starten af 2012, og udarbejdelsen af bogen indgår som en del af arbejdet med at samle viden ind til Tysklands første obligatoriske rapportering til FN om kulturkonventionens implementering.

I Tyskland lægges der i øjeblikket mange statslige ressourcer og meget tid i at udarbejde rapporten så fyldestgørende som muligt, ud fra en ambition om, at fordi det er første gang, vil denne rapport komme til at danne skole for de kommende fire-års-rapporter - og derfor skal arbejdet gøres ordentligt fra starten og med et højt ambitionsniveau. Det tyske udenrigsministerium begyndte at holde officielle konsultationer om rapportudarbejdelsen i april 2011, hvor såvel Nationalkommissionen som Kulturministeriet og en national koalition for konventionen, samt et netværk af 500 kulturaktører, er blevet involveret.

“Vi oplever, at der er et særligt momentum for at udbrede kendskabet til FN-konventionen lige nu - såvel i befolkningen som i kulturlivet og blandt politikerne - på grund af denne rapporteringsdeadline. Vi kan bruge denne rapportering til at få rystet lidt op i folk,” siger Christine Merkel, der sidder med i den arbejdsgruppe, som den tyske regering har nedsat til at udarbejde rapporten til UNESCO. I ni år har Christine Merkel været leder af den tyske nationalkommission, og siden maj 2010 har hun også været formand for Europa-Rådets styregruppe for kultur.

“Der eksisterer allerede en god portion viden, som vi kan bruge til rapporteringen. Diverse kunstnerforbund og kunstnerorganisationer har det seneste års tid udgivet nogle store rapporter og studier, som beskriver hvad status er, og hvad der foregår på feltet. Vi vil kunne anvende disse allerede indsamlede data til rapporteringen. Desuden regner vi med at udføre godt 15 interviews og to høringer.”

Deutscher Kulturrat - en tysk platform for kunstnerorganisationer, formidlere og alle mulige kulturaktører, statslige såvel som private - gik meget aktivt ind i promovningen af den 21. maj i år, som er FN's verdensdag for kulturel mangfoldighed. Det blev til en landsomspændende aktionsdag i år. Og planerne i øjeblikket er, at 2012 skal gøres endnu større og bredes endnu mere ud i det tyske samfund. En verdensdag som - såvidt en søgning på Google fortæller - blev forbigået i bevidst tavshed eller ubevidst glemsomhed uden så meget som en enkelt markering i det danske samfund.

Tysk kulturpolitik: Anbefaling i 2007

Situationen i Tyskland skal ses på baggrund af, at en tysk regeringskommission i december 2007 i sin digre rapport ‘Schlussbericht der Enquete-Kommission Kultur in Deutschland’ (‘Afsluttende rapport fra undersøgelseskommissionen Kultur i Tyskland’) på 512 sider anbefalede, at Tysklands føderale og statslige organer “placerede særlig opmærksomhed på gennemførelsen af konventionen om kulturel mangfoldighed.”

Kommissionen lagde op til, at efter man i nogle år havde fokuseret på udarbejdelsen og vedtagelsen af FN-konventionen på *internationalt* plan, og rammerne for dette arbejde var ved at være på plads, skulle regeringen nu begynde at fokusere mere på konventionens implementering på det *nationale* plan.

“Konkret betyder det,” forklarer rapporten, “at Tyskland må tydeliggøre for sig selv, hvad det er, der kaldes den kulturelle mangfoldighed, om den er sikret og fremmes i

henhold til konventionen, og hvilke foranstaltninger, der kan være nødvendige for at fremme den kulturelle mangfoldighed.” (Citat fra side 428 i rapporten. pdf)

“For at opnå dette er det nødvendigt, at civile kulturforeninger og -aktører inddrages i arbejdet, og at det evalueres i hvilket omfang konventionskravene er opfyldt, og hvilke nye skridt, der videre skal tages for at leve op til konventionens krav.”

Såfremt Danmarks nye kulturminister søger inspiration til arbejdet med implementeringen, kan det også anbefales at skæve til vores naboland mod nord. Norge har nemlig en helt frisk plan for, hvordan mangfoldigheden kan øges i kunst- og kulturlivet på alle planer. En såkaldt ressourcegruppe - hvad vi i Danmark ville kalde en tænketank eller en kommission - på seks personer har for nylig afleveret sin rapport til landets kulturminister, Anniken Huitfeldt.

Hen over 50 sider opruller ressourcegruppen en syv-punkts strategi og en række forslag til nye, nationale mål for Kulturministeriet, mens det beskriver en række udfordringer og giver eksempler på *best practice*, når det drejer sig om håndteringen af den kulturelle mangfoldighed i kunst- og kulturlivet.

‘Mangfold i kunst og kultur - Syv punkts strategi mot 2020’ er et konkret eksempel på, hvordan tænkningen fra FN-konventionen kan skrives ind i et lands kunst- og kulturpolitik. (pdf)

Definition på mangfoldighed: Hvad er det vi skal?

For lige at give et eksempel på det med læsbarheden - eller manglen på samme - af FN-konventionens ordlyd forklarer konventionen det centrale begreb ‘kulturel mangfoldighed’ som: “de mange forskellige måder, hvorpå grupper og samfunds kulturer kommer til udtryk”, og så uddyber den sin forklaring med, at “Kulturel mangfoldighed viser sig ikke kun i de forskellige måder, hvorpå menneskehedens kulturelle arv kommer til udtryk, beriges og overleveres i kraft af de forskellige kulturelle udtryksformer, men også - uanset hvilke midler og teknologier der anvendes - i de forskellige former for kunstnerisk kreativitet, produktion, formidling, udbredelse og anvendelse.”

Spørgsmålet er så, hvor mange der føler sig klogere eller at de har fået en klar forståelse af begrebet ved at læse denne definition?

I konventionsteksten refereres hele tiden til “parternes” rettigheder og pligter - og med “parterne” forstås de lande, som har underskrevet konventionen. Hvis vi lige for et øjeblik tillader os at udskifte “parterne” med “den danske stat”, hvilket primært vil sige regeringen, Kulturministeriet og Undervisningsministeriet, fremstår det mere tydeligt, hvad det er, Danmark har forpligtet sig til.

Konventionens §7 beskriver direkte, at det er Statens opgave at sikre, at enhver har adgang til forskellige kulturelle udtryksformer ikke bare fra Danmark, men også fra øvrige lande i verden. Staten - og her altså især Kulturministeriet med sine tre styrelser og sine mange “armslængde-organer” - skal bestræbe sig på at skabe et klima her i landet, der “tilskynder enkeltpersoner og samfundsgrupper til at skabe, producere, formidle, udbrede og have adgang til deres egne kulturelle udtryksformer.”

Og at dette skal ske under behørig hensyntagen til de særlige vilkår og behov, der gør sig gældende for folk, som tilhører forskellige mindretal, hvad enten de er indvandrere, oprindelige folk, eller forskellige andre samfundsgrupper.

Over 5.000 personer er på Kulturministeriets lønningsliste. Der er rigtig mange mennesker, der har ansvar for dette vigtige område. Måske ved de det bare ikke? FN-konventionen beskriver, at den danske stat samtidig skal begunstige og udvikle *forståelsen* i befolkningen af, hvor vigtigt det er at beskytte og fremme de kulturelle udtryksformers mangfoldighed, navnlig gennem programmer for uddannelse og øget bevidsthedsbevarelse af offentligheden.

I §5 står endvidere, at når regeringen påtænker at gennemføre en ny kulturpolitik, er den forpligtet til at sikre sig, at denne også er i overensstemmelse med konventionen.

Med sin underskrift på konventionspapiret anerkendte Kulturministeren, at ministeriet skal opfylde sine forpligtelser i henhold til denne konvention, anføres det i §20.

Og ikke nok med det. Den danske regering og stat skal også tilskynde civilsamfundet, altså borgerne, skatteyderne, til at deltage *aktivt* i ministeriernes og myndighedernes bestræbelser på at opfylde konventionens målsætninger.

Spørgsmålet, som står tilbage, er dels, om man kan sige, at den danske stat gør dette - altså opfylder sine forpligtelser. Og dels, hvordan Kulturministeriet om otte måneder, den 30. april 2012, vil fortælle FN, at det p.t. går her i Danmark - inden for landets egne grænser - med at leve op til og implementere konventionens mange forskellige krav og forslag.

I sine resolutioner på kulturområdet henviser EU omhyggeligt til konventionen som det overordnede og bærende grundlag for alle EUs kulturelle tiltag. Så når nu Danmark overtager EU-formandskabet burde vi kunne forvente, at såvel dette lands politikere som embedsmænd får hentet konventionen frem fra skuffen og genlæst, hvad den forpligter Danmark til - *også* på de indre linjer.

Vil vi Kulturdemokrati?

Vi danskere anser os for at være et folkefærd, som er demokratisk indstillet. Betyder det også, at vi mener, at de af vores skatte kroner, som fordeles af Kulturministeriet, fair og repræsentativt skal tilfalde landets forskellige indbyggergrupper?

Hold vejret! For i så fald skulle regnestykket jo se sådan ud:

Samlet er de offentlige udgifter til kultur i størrelsesordenen 12 milliarder kroner, når idræt og radio-tv licensmidlerne ikke regnes med. Godt hver tiende borger i Danmark har i dag indvandrerbaggrund, og går man i øvrigt ud fra at vedkommende betaler skat, så har denne tiendedel af befolkningen - ud fra førnævnte så stolte demokratiske tankegang - krav på, at i størrelsesordenen 1.200 millioner af de kulturministerielle kroner bruges på kulturaktiviteter og kunst, som målrettet er stilet mod landets indvandrere og efterkommere.

Så, nu må du godt trække vejret igen. For dette er der jo endnu ikke nogen, der har stillet sig op og krævet. Heller ikke selvom man ud fra FN-konventionens 'klima-paragraf' sagtens kunne argumentere for, at det burde være en direkte kulturpolitisk og økonomisk konsekvens af at have sat sin underskrift på dét UNESCO-dokument.

Og i kommuner og bydele, hvor procentdelen af borgere med indvandrerbaggrund er langt højere, burde den kulturfinansielle fordelingsnøgle så også tilsvarende afspejle dette.

Det samme burde rekrutteringen på kunst- og kulturlivets arbejdsmarked, herunder når der opslås stillinger blandt Kulturministeriets over 5.000 ansatte medarbejdere. I dagens Danmark er det under tre procent af de ansatte i Kulturministeriets institutioner, ifølge ministeriets egne tal, der har kulturel baggrund i et såkaldt "ikke-vestligt" land.

Og nøjagtigt det samme krav kunne man stille til den måde, hvorpå de offentlige midler deles ud som støtte til kunstnere og kunstprojekter. Havde kunststøtteudvalget mon FN-konventionen oppe på lystavlen, da de udarbejdede deres nyligt udgivne rapport om det statslige kunststøttesystem?

Det samlede statslige budget for kunststøtten udgør her i år 2,7 milliarder kroner, og heraf videreføres over to tredjedele stort set uændret fra år til år som driftsstøtte til velrenommerede, danske kulturinstitutioner. Godt halvdelen af den samlede statslige kunststøtte fordeles efter politisk beslutning. Resten af støttebeløbet har man en lang række råd og ordninger til at sørge for fordelingen af. Den kommunale kunststøtte er ifølge de senest foreliggende tal fra 2009 på godt 880 millioner kroner. Altså i alt 3,5 støttemilliarder i runde tal.

Med FN-konventionen i hånden kunne danskerne opstille en forventning om, at en tiendedel af disse 3,5 milliarder - altså 350 millioner kroner - hvert år blev fordelt til de af landets kunstnere og kulturprojektmagere, der har indvandrerbaggrund. Kort sagt: I denne hengemte og halvglemte FN-konvention om kulturel mangfoldighed gemmer der sig potentialer for at skabe skælv og rystelser dybt ned i det etablerede danske kulturlivs grundvolde. I hvert tilfælde kan man sige, at Danmark har masser af potentiale for forbedringer. Du og dine kollegaer, kulturpolitikere i Folketinget, kan gøre meget mere med kulturpolitikken, end der har været gjort indtil nu. Til en start kunne du forlange af dine egne embedsmænd, at det fra nu bliver skrevet ind i resultatkontrakterne med alle offentligt finansierede kulturinstitutioner, DR inklusive, at de skal forholde sig strategisk til FN's mangfoldighedskonvention. Inspiration til en sådan ordlyd kan findes copy/paste-klar i **CKIs charter for kulturel mangfoldighed**. Hvis vi som nation opstillede et overordnet krav om, at mindst 10 procent af vores offentlige kulturpenge øremærkes til formål, der fremmer implementationen af FN-konventionen, så ville vi da i det mindste være kommet igang med arbejdet.

Derfor er FN's konvention om kulturel mangfoldighed vigtig. Ikke kun i forhold til dit nye arbejde og de rammer, du bør definere for dit ministerium og de over 5.000 medarbejdere, som er på Kulturministeriets lønningsliste i institutioner, nævn og råd - men simpelthen i forhold til den investering i kulturlivets fremtid, som du allerede gør dig så mange overvejelser om i disse uger og måneder.

I sidste instans såmænd også i forhold til Danmarks evne til at begå sig og drive virksomhed med succes på det 21. århundredes globale marked, et aspekt af investeringen i konventionens implementering, som også dine ministerkollegaer i regeringen - særligt Europaministeren - burde fatte interesse for.

Som jeg startede med at sige for 14 sider siden: helt overordnet, fordi vi ikke ønsker flere forsmåede Atta'er eller Breivik'er, der i et desperat forsøg på at løse verdenssituationen ser sig nødsaget til at gribe til våben og terror. Det står ikke skrevet, at implementeringen af FN's kulturkonvention vil sikre os mod de voldelige begivenheder. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at en udrulning af konventionens paragraffer til konkret handling - konkrete investeringer i konkrete forandringer - vil lære os, hvordan vi bedst håndterer den stadig mere og mere kulturelt mangfoldige virkelighed, som omgiver os. Den fortsat øgede globalisering på godt og ondt: De skarpe polariseringer og det fantastiske og innovative potentiale, som gemmer sig under overfladen.

Nu må vi se at få trukket den FN-kulturkonvention ud af skuffen og støve den omhyggeligt af, så vi kan være os selv bekendt igen som en nation, der tør gå forrest, når det handler om kulturel intelligens - foruden de mange vigtige sidegevinster, der helt automatisk vil følge med i 'pakken', når først vi begynder at åbne den op.

Mik Aidt har som leder af Center for Kunst & Interkultur haft som sit arbejde at følge området tæt de seneste tre år. Centret arbejder i øjeblikket på at skaffe midler til at arrangere en konference i begyndelsen af 2012, som skal handle om EU, UNESCO, Danmark og den kulturelle mangfoldighed. Han medvirker i en 28-minutters podcast om samme emne, som kan høres på CKIs hjemmeside, www.cki.dk.

Information om FNs kulturkonvention

Flere oplysninger om rapporteringen til FN-organisationen UNESCO - de såkaldte 'Quadriennial Periodic reports' - findes på hjemmesiden [Unesco.org](https://unesco.org).

De krav og forventninger, som der stilles til den danske rapportering til UNESCO, er beskrevet i dokumentet 'Framework for Quadrennial Periodic Reports on Measures to Protect and Promote the Diversity of Cultural Expressions'. Det kan hentes på [Unesco.org](https://unesco.org) [PDF].

Generelle oplysninger om konventionen kan blandt andet læses på cki.dk og på da.wikipedia.org

Debat om konventionen

[CKI-podcast om FN-kulturkonventionen \(28 minutter\)](#)

Indsatsområder for den nye kulturminister

På www.cki.dk fortæller Niels Righolt og Mik Aidt fra Center for Kunst & Interkultur om deres 'huskeliste' til den nye kulturminister over vigtige indsatsområder i dansk kulturpolitik i de kommende måneder og år:

www.cki.dk/vidensbase/artikler/podcast4

De nævner for eksempel:

- Selv når hverdagen melder sig og alting går op i økonomi og organisationernes kamp for egne interesser, så husk på det **overordnede mål**, som du selv har opstillet i et interview med magasinet Atlas, før du fik ministerposten: "Kulturpolitikken skal sigte på at ruste danskerne til globaliseringen, til at stå ansigt til ansigt med det nye, og samtidig bevare trygheden, fællesskabet og lysten til at virke." (atlasmag.dk/node/357)

- Sørg for at få beskrevet i alle offentlige kulturaftaler og kontrakter, at institutioner og støttegivere skal være med til at implementere **UNESCOs konvention om kulturel mangfoldighed**, som Kulturministeriet ratificerede i 2006. Det står p.t. desværre skidt til med denne implementering på statsligt niveau - og der er meget, som skal sættes igang nu, hvis regeringen allerede om et halvt år - ved FN's afleveringsfrist den 30. april 2012 - skal kunne aflevere en bare nogenlunde tilfredsstillende afrapportering til FN om denne. Her anbefaler vi, at der ses med nye øjne på Statens resultatkontrakter med institutionerne, inklusiv den nye, som i disse uger bliver forhandlet på plads med Det Kongelige Teater, samt de kommende forhandlinger om et nyt medieforlig med fokus på bedre public service-forpligtelser.

I begge tilfælde er der inspiration at hente til, hvordan det kan gøres i CKIs charter for mangfoldighed i dansk kulturliv. www.cki.dk/index.php?id=666

- Etablér et '**nationalt interkulturpanel**' som pendant til det 'internationale kulturpanel', som den tidligere kulturminister etablerede sidste sommer. Interkulturpanelet skal på lignende vis skabe en platform for udveksling af aktuel viden mellem ministerier, institutioner, centre og de vigtigste kulturaktører på området.

- Kig på **sammensætningen af din egen medarbejderstab**: afspejler den befolkningssammensætningen? Over 5.000 medarbejdere er på Kulturministeriets lønningssliste - og eftersom 10 procent af den danske befolkning har en flerkulturel baggrund, skulle man tro, at man kunne finde godt 500 medarbejdere med flerkulturel baggrund på listen. Det kan man ikke. Tag stilling til, hvad du vil gøre ved det.

- Etablér et **nationalt agentur og/eller en professionel uddannelse for publikumsudviklere**.

(Center for Kunst & Interkultur (CKI) er i samarbejde med Center for Kultur- og Oplevelsesøkonomi (CKO) allerede gået i gang med at lave en forundersøgelse om dette. www.cki.dk/index.php?id=846)

- Læs og lyt til forslaget til en **ny, moderniseret kunststøttestruktur**, som en ny rapport anbefaler. (www.cki.dk/index.php?id=840)

- I arbejdet med at **formulere regeringens nye kulturpolitik** anbefaler vi at kigge mod nord - mod både Sverige og Norge. Et eksempel på inspirerende tænkning kan læses i nordmændenes oplæg til en ny kulturpolitik. (www.cki.dk/index.php?id=792)

- Igangsæt i samarbejde med Værdikommissionen et målrettet værdi- og kulturpolitisk arbejde med **Den Danske Drøm** - et tværkulturelt bud på en ny, dansk selvforståelse, som der kan opnås bred tilslutning til. Herunder en ny fortælling om og oplevelse af, hvad den danske befolkning - alle inklusive - har at byde på i en moderne, globaliseret verden.

(Mere om den vision kan læses i Mik Aids blog 'Fra kulturkamp til kulturdrømme' på www.mikaidt.dcai.dk)

- Etablerer et **nationalt videnscenter** om kunst, interkultur og kulturel globalisering. Eller opret en ny fond eller pulje, der kan støtte driften af det allerede eksisterende Center for Kunst & Interkultur.

KORT OM CKI

Center for Kunst & Interkultur (CKI) startede som et nationalt videnscenter i januar 2009, finansieret på en to-årig bevilling af amtslige overgangsmidler, og har siden da arbejdet netop på at føre denne vision ud i livet - med sit primære fokus på aktører og institutioner i kultursektoren. Centret er i dag finansieret af private midler. www.cki.dk

Kontaktinfo

Niels Righolt
Udviklingschef
niels.righolt@dcai.dk • tlf 3167 2110

Mik Aidt
Centerleder
mik.aidt@dcai.dk • tlf 2022 6580

| Center for Kunst & Interkultur | Nørre Alle 7, 2. sal | 2200 København K |
| www.cki.dk | Tlf: 2343 8009 | Email: info@dcai.dk |